

LISA
KLEYPAS

Citlivá místa

LISA
KLEYPAS

Citlivá místa

2012

Copyright © 2009 by Lisa Kleypas
Translation © 2012 by Jana Vlčková
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SMOOTH TALKING STRANGER,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2009,
přeložila Jana Vlčková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Hana Bončková

Sazba: ≡ Dušan Žárský

Obálka: Jiří Ryška

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2012

ISBN 978-80-7303-779-6

*Gregovi,
protože každý den, který s tebou strávím,
považuji za dokonalý.
S láskou,
L. K.*

1. kapitola

„Neberte to,“ vyhrkla jsem, sotva ke mně dolehlo vyzvánění pevné linky. Říkejte tomu předtucha nebo paranoia, ale ten zvuk mě připravil o každý příjemný pocit, který se mi podařilo ze sebe vykřesat.

„Číslo volajícího začíná dva osm jedna,“ hlásil můj přítel Dan, jenž právě opékal na pánvi tofu. Pak přidal plechovku rajského protlaku, samozřejmě v biokvalitě. Dan je vegan, což znamená, že místo hovězího dává do chilli sojové maso. Rodilý Texasan by nad ním zaplakal, ale kvůli Danovi jsem si zvykala. „Vidím to na displeji.“

281. Houston. Stačí jediný pohled na tyhle číslice a začínám lapat po dechu. „Buď je to moje matka, nebo sestra,“ prohlásila jsem zoufale. „Ať to vezme záznamník.“ Ani s jednou jsem nemluvila přinejmenším dva roky.

Crrrr!

Dan přidal na pánev hrst čehosi pro vegetariány a zarazil se uprostřed míchání. „Nemůžeš před svým strachem pořád utíkat. Copak to svým čtenářkám neustále nepřipomínáš?“

Čtenářům radím v časopise *Ty a já*, jenž se zabývá vztahy, sexem a městskou kulturou. Můj sloupek se jmenuje „Zeptejte se slečny Nezávislé“. Začala jsem jej psát pro studentský časopis, kde sklídl značný úspěch. Po promoci jsem představila svůj projekt společenskému magazínu, kde mi nabídli stránku týdně. Většinou rozumuji na stránkách časopisu, ale kdo má zájem, tomu odpovím i soukro-

mě. Samozřejmě za poplatek. Abych si finančně přilepšila, tu a tam něco napíšu pro dámský magazín.

„Neutíkám před svým strachem,“ poučím Dana, „ale před svými příbuznými.“

Crrrr!

„Tak to zvedni, Ello. Vždycky lidem doporučuješ, aby svým problémům čelili.“

„Ano, ale ty svoje radši ignoruji a nechávám je vyhnít.“ Přitočila jsem se k telefonu a číslo okamžitě poznala. „Och, propána. To je máma.“

Crrrr!

„Ale no tak,“ domlouval mi Dan. „Co tak hrozného se může stát?“

Zírala jsem na přístroj s obavami i opovržením. „Nemáš ponětí, čeho je moje máma schopná. Během třiceti sekund na mě vypálí něco, co mě navěky poručí do péče psychiatra.“

Crrrr!

„Když nezjistíš, co ti chce,“ prorokoval Dan, „nebudeš mít celou noc klid.“

Přehnaně jsem si povzdechla a chňapla po sluchátku. „Prosím?“

„Ello, tohle nepočká.“

Pro moji matku, Candy Varnerovou, je naléhavé všechno. Patří k rodičům, kteří své děti na každém kroku šokují a šíří kolem sebe posvátnou bázeň. Je nekorunovanou královnou všech dramát. Ale sklony k hysterii maskovala tak bravurně, že málokdo tušil, co se odehrávalo za zavřenými dveřmi našeho domova. Po nás, svých dcerách, striktně vyžadovala, abychom budily zdání šťastné rodinky. Já i Tara jsme se jí bez námitek podvolily.

Občas se stávalo, že o nás nakrátko projevila zájem, ale brzy jsme jí začaly lézt na nervy a ztrácela s námi trpělivost. Naučily jsme se sledovat nepatrné příznaky svědčící o změně její nálady. Stávaly se z nás seismografy monitorující výkyvy matčiny nálad. Snažily jsme se zůstat co nejbliž u tornáda, aniž bys nás smetlo.

Zamířila jsem do obývacího pokoje, abych byla dál od Dana, který rachotil nádobím. „Jak se máš, mami? Co se děje?“

„Vždyť ti to povídám – jsem v koncích! Dnes za mnou přijela Tara. Zkrátka se objevila bez varování. Má dítě.“

„Vlastní?“

„Co by dělala s cizím? Ano, vlastní. Tys nevěděla, že je v tom?“

„Ne,“ pípla jsem a klesla na pohovku. Zpola jsem na ní ležela, zpola seděla. Dělalo se mi zle od žaludku. „Nevěděla. Nestýkaly jsme se.“

„Kdys naposledy zvedla telefon a zavolala jí? Vzpomněla sis na nás vůbec, Ello? Na své jediné příbuzné? Máme nějaké místo na tvém žebříčku životních hodnot? Třeba úplně maličké a někde dole?“

Nezmohla jsem se na slovo. Srdce mi divoce bušilo a vrátily se ke mně všechny nepříjemné pocity z dětství. Přece dávno nejsem malá. V duchu jsem si připomněla, že jsem dospělá žena s vysokoškolským vzděláním, slušnou kariérou, spolehlivým přítelem a několika dobrými přáteli, a klidně odpovíděla: „Posílala jsem vám pohlednice.“

„Ty nebyly upřímné. Ano, poslalas mi přání ke Dni matek, ale ani slovíčkem ses v něm nezmínila, co všechno jsem pro tebe udělala. A to nám spolu bylo tak krásně.“

Přitiskla jsem si dlaň na čelo v naději, že mi nepukne hlava. „Mami, je Tara ještě u tebe?“

„Volala bych ti, kdyby tu byla? Ona...“ Matčiny výčitky přerušilo kvílení novorozence. „Slyšíš, s čím se teď potýkám? Ona ho tu nechala, Ello! Utekla! Co si mám asi teď počít?“

„Řekla ti, kdy se vrátí?“

„Ne.“

„Copak ji nedoprovázela žádný muž? Prozradila ti, kdo je otcem?“

„Myslím, že to sama neví. Zkazila si život, Ello. Po tomhle už ji nebude žádný chlap chtít.“

„Třeba by ses divila,“ namítla jsem. „Být svobodnou matkou je dneska úplně normální.“

„Pořád je to ostuda. Dobře víš, jakým peklem jsem prošla, abych tebe i Taru uchránila podobného osudu.“

„Po zkušenosti s tvým posledním manželem dávám přednost ostudě.“

Její hlas zněl náhle mrazivě. „Roger byl dobrý člověk. Byla bych za něho vdaná dodnes, kdybyste se vy dvě naučily s ním vycházet. Nemůžu za to, že ho mé vlastní dcery vyhnaly z domu. On vás miloval, ale vy jste mu nikdy nedaly šanci.“

Zakoulela jsem očima. „Roger nás miloval až moc, mami.“

„Co tím chceš říct?“

„Každý večer jsme musely zapřít kliku židlí, aby za námi v noci nechodil do ložnice. Rozhodně si nemyslím, že nám chtěl urovnat peřinky.“

„Všechno jste si vymyslely. Když budeš vykládat takové věci, stejně ti nikdo neuvěří, Ello.“

„Tara mi věří.“

„Na Rogera si vůbec nevzpomíná,“ poučila mě vítězoslavně matka. „Ani trochu.“

„A tobě to připadá normální, mami? Když si někdo nepamatuje na podstatnou část svého dětství? Když ji jednoduše vytěsní? Nemyslíš, že by si měla na Rogera alespoň *trochu* pamatovat?“

„Podle mě to svědčí o tom, že bere drogy, nebo chlastá. Tyhle sklony máte po příbuzných z otcovy strany.“

„Také je to příznak traumatu z dětství či týrání. Mami, víš určitě, že si Tara jenom neodskočila něco koupit?“

„Ano, vím to určitě. Nechala mi dopis na rozloučenou.“

„Zkoušelas její mobil?“

„Samozřejmě! Nebere mi ho.“ Matka se netrpělivostí málem dusila. „Obětovala jsem vám nejlepší roky svého života a nemíním se starat o další mimino. Jsem příliš mladá, abych se stala babičkou. Nechci, aby se o tom někdo dozvěděl. Okamžitě sem přijď, Ello, a zbav mě toho mrněte, než ho někdo uvidí! Buď s tím miminem něco uděláš, nebo ho předám sociálce.“

Podrážděnost v jejím hlase způsobila, že jsem zbledla. Víím, že její výhrůžky nebyvají plané. „Nic nepodnikej,“ nařídila jsem jí. „Nikomu to děfátko nedávej. Za pár hodin jsem u tebe.“

„Budu muset zrušit dnešní rande,“ zavrčela chmurně.

„To mě mrzí, mami. Už jedu. Okamžitě nasedám do auta. Ty zatím braň pevnost. *Počkej na mě, ano?*“

V telefonu to cvaklo. Třásla jsem se rozčilením. Chladný vzduch z klimatizace dorážel na můj krk a dávala se do mě zima.

Miminko, pomyslela jsem si sklíčeně. *Tařino dítě.*

Dovlekla jsem se do kuchyně. „Až do tohoto okamžiku jsem se domnívala, že to nejhorší, s čím se můžu dnes potýkat, je tvoje jídlo.“

Dan stáhl pánev z hořáku. Do číši na martini naléval cosi jasné oranžového. Otočil se a podal mi jednu ze sklenic. Ve vlídných zelených očích se zračil soucit. „Dej si.“

Dopřála jsem si doušek husté sladké tekutiny a ušklíbla jsem se. „Díky. Zrovna mě napadlo, že bych potřebovala pořádného panáka něčeho odporného, abych se dřív vzpamatovala.“ Postavila jsem číši stranou. „Ale radši to nebudu přehánět. Musím řídit.“

Podívala jsem se na Dana. Jeho klid a vyrovnanost na mě působily jako balzám. Je moc hezký – takovým tím nevtrávným způsobem. Je světlovlasý, štíhlý, opálený, a číši z něho nedbalá elegance člověka, jenž se právě vrátil z pláže. Většinou se obléká do denimu a konopného plátna a nosí sandály z recyklovaných materiálů. Působí dojmem, jako by byl neustále připraven okamžitě odcestovat do některé rozvojové země. Pokud byste se Dana zeptali, jak si představuje ideální dovolenou, začal by básnit o kurzu přežití v exotické džungli, kde máte k dispozici pouze nylonovou tašku na vodu a kapesní nůž.

Ačkoliv se s mou matkou a sestrou nikdy nesetkal, hodně jsem mu o nich vyprávěla. Postupně jsem se s ním dělila o vzpomínky, se kterými jsem zacházela jako s křehkým porcelánem. O minulosti se mi špatně mluví, ale musela jsem se s Danem podělit alespoň o to základní. Moji rodiče se rozvedli a otec nás opustil, když mi bylo pět. Poté jsem se o něm dozvěděla jenom to, že má novou ženu, nové děti a pro mě a Taru nezbyvá v jeho druhém kole místo.

Přestože jako táta úplně selhal, sotva jsem mu mohla něco vyčítat. Nicméně jsem nechápala, jak nás mohl nechat v péči člověka, jako je naše máma. Možná usoudil, že dcerám je u matek líp. Anebo se obával, že se jedna nebo druhá vyvedeme po ní, což by už nezvládl.

Do chvíle, než jsem na texaské univerzitě potkala Dana, se žádný důležitý muž v mém životě nevyskytoval. Vždycky přetékal něhou, reagoval na mé podněty a nebyl moc náročný. Poprvé v životě jsem se cítila v bezpečí.

Přesto jako by v našem vztahu něco chybělo. Così, co mě tlačilo jako kamínek v botě. Ať už to bylo cokoliv, nedosáhli jsme kvůli tomu naprosté blízkosti.

Stáli jsme v kuchyni. Dan mi položil na rameno svou teplou dlaň a zimnice mě začala zvolna opouštět. „Z toho, co jsem slyšel, usuzuji, že Tara překvapila matku nečekaným vnoučetem, a ta ho teď hodlá prodat na Aukru.“

„Chce zavolat sociálku. Aukro ji zatím nenapadlo.“

„Co od tebe očekává, že uděláš?“

„Chce, abych ji toho dítěte zbavila,“ přiznala jsem a objala se pažemi. „O nic jiného jí nejde.“

„Nikdo netuší, kde Tara je?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Chceš, abych jel s tebou?“ otázal se mírně.

„Ne,“ vyhrkla jsem dřív, než stačil větu dokončit. „Máš tady spoustu práce.“ Dan si nedávno založil firmu, jež nabízela vybavení určené k monitorování stavu životního prostředí. Obchod se rychle rozběhl, až mu začal maličko přerůstat přes hlavu. Těžko si teď může vzít volno. „Mimoto,“ povzdechla jsem si, „nemám ponětí, jak dlouho potrvá, než Taru najdu, popřípadě v jakém bude stavu, až se mi to podaří.“

„Co když ti to děcko zůstane na krku? Ne, dovol mi vyjádřit se jinak: Co hodláš udělat, aby ses vyhnula tomu, že ti to dítě zůstane na krku?“

„Třeba bych je mohla vzít na pár dní k nám. Jenom než...“

Dan rezolutně zavrtěl hlavou. „Sem ho netahej, Ello. Žádná mímina tu mít nechci.“

Zamračila jsem se na něho. „Co kdyby se jednalo o mládě ledního medvěda nebo tučňáka z Galapág? Vsadím se, že ty by sis domů vzal.“

„V případě ohrožených druhů jsem ochoten učinit výjimku,“ připustil.

„Tohle dítě je také ohrožené. Vlastní matkou.“

„Jeď do Houstonu a udělej, co udělat musíš. Počkám, až se vrátíš.“ Dan se odmlčel a pak rázně dodal: „Sama.“ Otočil se ke sporáku, zvedl kastrůlek se zeleninovým vývarem a polil jím celozrnné

těstoviny. Nato je posypal nastrouhaným sojovým sýrem. „Před odjezdem bys měla něco sníst. Tohle jídlo ti dodá potřebnou energii.“

„Ne, díky,“ ucedila jsem. „Nějak mě přešla chuť.“

Kysele se ušklíbl. „Jasně. A na nejbližší benzince si dáš hamburger – úplně s čímkoliv.“

„Myslíš, že bych tě podvedla?“ uhodila jsem na něho dotčeně.

„S jiným klukem ne, ale s cheeseburgerem? Okamžitě.“